

Svar (7/8 03)**Justitsministeren (Lene Espersen):**

Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 1023 af 12. december 2002 om godkendelse af og tilsyn med zoologiske anlæg m.v. er udstedt med hjemmel i bl.a. dyreværnslovens § 17, stk. 3. Efter denne bestemmelse kan justitsministeren fastsætte regler om indretning og drift af bl.a. zoologiske haver. Bekendtgørelsen, der særligt har til formål at gennemføre Rådets direktiv nr. 1999/22/EF af 29. marts 1999 om hold af vilde dyr i zoologiske haver, indeholder bl.a. bestemmelser om politiets godkendelse af zoologiske haver, placering af virksomheden, indretning af dyreanlæg, krav til personalets faglige viden og uddannelse, formidling af viden om dyrene til publikum, registrering af dyrestanden og avlsprogrammer.

Bekendtgørelsen har erstattet Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 361 af 23. august 1967 om indretning m.v. af zoologiske haver, dyreparker og lignende, der indeholdt regler om politiets behandling af ansøgninger om drift af zoologiske haver m.v., samt den hertil knyttede cirkulæreskrivelse af 5. december 1975 om zoologiske haver m.v., der bl.a. præciserede, hvilke typer af virksomhed der var omfattet af bekendtgørelsen fra 1967.

Bekendtgørelsen berører derimod ikke Fødevaredirektoratets bekendtgørelse nr. 836 af 6. oktober 1992 om dyrlægetilsyn mv. af zoologiske haver, dyreparker og lignende, der er udstedt med hjemmel i lov nr. 814 af 21. december 1988 om husdyrsygdomme (nu lov nr. 351 af 2. juni 1999 om sygdomme og infektioner hos dyr med senere ændringer). Denne bekendtgørelse indeholder bl.a. regler om, at de dyrlæger, der fører tilsyn med de af politiet godkendte zoologiske haver mv., skal følge dyrenes sundhedstilstand og iværksætte nødvendige foranstaltninger til begrænsning af smitteudbredelse.

Spm. nr. S 4126

Til justitsministeren (1/8 03) af:

Arne Toft (S):

»Finder ministeren det overensstemmende med forvaltningsretlige principper, at sager, der forsinkes, ikke kan have opsættende virkning, når der ikke er overhængende »fare« for spild af målet?«

Begrundelse

Det forekommer ikke i trit med den siddende regerings holdning til hurtig sagsbehandling af borgere og erhvervsliv, at en sag kan mishandles som den, der er opstået, efter at Aalborg Zoo har modtaget påbud om at afvise hunde ved indgangen, og sagen (læs: klagen over en afgørelse, der ikke er givet opsættende virkning, til trods for at der givet hunde adgang til Aalborg Zoo de sidste 68 år) efter 11 måneder stadig ikke er sendt videre til rekursinstansen, og efterfølgende fulgt op med trussel om politianmeldelse. Der har end ikke været tilbudt møde for at få oplyst sagen af den behørig myndighed, forinden trusselen afsendes.

Svar (12/8 03)**Justitsministeren (Lene Espersen):**

Indledningsvis bemærkes, at Justitsministeriet ikke er bekendt med den konkrete sag, som der er henvist til i begrundelsen for spørgsmålet, og den pågældende sag ses ikke at henhøre under Justitsministeriets område.

Justitsministeriet kan imidlertid generelt oplyse følgende:

Opsættende virkning af en klage indebærer, at f.eks. en tilladelse eller godkendelse ikke må udnyttes af adressaten, eller at et påbud eller forbud ikke skal efterkommes, før klagemyndigheden har truffet afgørelse i sagen.

Der kan på det enkelte område i lovgivningen være fastsat regler om, at en klage over en administrativ afgørelse har opsættende virkning, eller regler, som giver den myndighed, der har truffet afgørelsen, eller rekursmyndigheden hjemmel til i visse tilfælde – typisk efter begæring – at beslutte at tillægge en klage opsættende virkning. Som eksempel kan nævnes bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 95, stk. 1, hvorefter en klage har opsættende virkning for et påbud eller forbud, medmindre klagemyndigheden bestemmer andet. Når der er truffet afgørelse om, at et påbud eller forbud skal efterkommes straks, skal påbudet eller forbudet dog efterkommes, medmindre klagemyndigheden bestemmer andet, jf. § 95, stk. 2.

I de tilfælde, hvor lovgivningen på det enkelte område ikke måtte tage stilling til spørgsmålet om opsættende virkning, beror det i praksis på myndighedernes konkrete afvejning i det enkelte tilfælde af en række almindelige hensyn,